

GO

De gitaar als obsessie

Is dit normaal, heeft **Julian Sas** zich wel eens afgevraagd. Altijd maar willen spelen op die gitaar, waar en wanneer dan ook. Maar hij weet nu hoe het zit. Het is de onvoorwaardelijke liefde voor het instrument. Eindelijk heeft hij dat een plek kunnen geven.

Erik Krebbers

Voor de fotoshoot neemt Julian Sas een bijzondere gitaar mee: een National Tricone model 1925. Onderweg naar een geschikte poseerplek tokkelt hij erop. Als vanzelf ontstaat een melodie op de ritmische geluiden in de auto. „Hoor je dat? Deze auto heeft een goeie groove.”

Een obsessie noemt de 48-jarige bluesrocker het zelf. Tekens weer de drang om die plank te willen bespelen. „Ik heb me er wel eens voor geschaamd”, geeft de gitarist toe. „Maar tegenwoordig kan ik er beter mee omgaan. Ik heb het geaccepteerd. Zoals Van Kooten en De Bie het ooit uitdrukten: Ik ben ervoor behandeld, haha.”

Al 25 jaar is Sas de frontman van de naar hem genoemde band. Bluesrock is hun muzikale biotoop. Huize Sas ademt dezelfde sfeer. Rockhelden Chuck Berry, Jimi Hendrix en Rory Gallagher hangen aan de muur. Maar ook Frank Zappa heeft een prominente plaats in de huiskamer gekregen. De wanden zijn verder gevuld met rijen elpees en cd's. En altijd is er die gitaar. „Boven heb ik er nog vijftig staan.”

Als 12-jarig jochie zag hij in een winkel een poster hangen. „Daar stonden meer dan vijftig gitaren op met het bijschrift: *All guitars real men must have*. Ik begreep het niet helemaal, maar het intrigeerde me wel. Pas later besepte ik dat die poster de blauwdruk zou worden voor mijn leven. Die gitaren staan nu boven - in de loop der jaren bijeen verzameld.”

Pielen

De gitaarcollectie van Julian Sas is nog niet compleet. „Ik koop nog steeds gitaren. Morgen ga ik naar een winkel in Den Haag, die heeft een Gibson Byrdland staan. Een jazzgitaar. Daar ga ik zeker een uur of twee op pielen. Dat is zo lekker man. Of ik hem koop weet ik niet. Hangt van het gevoel af. Als je zo'n gitaar pakt, voel je of hij voor jou bestemd is. Meestal weet ik dat al na twee minuten. Een gitaar roept je als het ware.”

Uren kan hij over gitaren praten. Net als over zijn helden. Telkens komen er andere namen voorbij. Muddy Waters, Alvin Lee, Stevie Ray Vaughan, Lemmy, David Gilmour. Ze hebben Julian Sas allemaal op de een of andere manier geïnspireerd. Het is terug te horen op de albums die hij met zijn band heeft gemaakt.

Nu staat zijn tiende studioalbum *Stand Your Ground* op punt van verschijnen. „Wie had dat kunnen denken”, klinkt het vol ongeloof. „Mijn debuutplaat was getiteld *Where Will It End?* Het antwoord daarop heb ik

“
Ik houd van dreiging in muziek, die dwingt tot luisteren

— Julian Sas

nog steeds niet. De band blaakt na 25 jaar van energie. 25 Jaar! Ik kan het nauwelijks bevatten, het voelt als twee weken. Maar het is echt bijna mijn halve leven.”

Stand Your Ground staat volgens de potige zanger/gitarist voor standvastigheid. „Niet opgeven, volhouden en bij je leest blijven. Dat is ons motto. Maar we blijven ons wel door ontwikkelen. Bluesrock is de basis en vandaaruit verkennen we nieuwe wegen. Die vrijheid is voor mij heel belangrijk. Het is de reden waarom ik in de muziek ben gegaan.”

Warmer

„Bij muzikanten als Frank Zappa of Miles Davis hoor je dat in een overtreffende trap terug. De zoektocht naar het nieuwe, het onontdekte. Dat waardeer ik in die gasten. Op ons nieuwe album hebben we gesleuteld

aan het geluid, dat klink warmer dan voorheen. Bovendien zijn de nummers melodieuzer. Bluesschema's gebruik ik niet.”

De studioalbums van Julian Sas worden doorgaans zeer positief ontvangen, toch vinden veel volgers hem live het allerbest. „Ben ik helemaal met ze eens. Het op een plaat zetten van emotie is anders dan het live vertolken. Neem *Still Got The Blues* van Gary Moore. Dat is op de plaat een mooi nummer, maar als hij het live speelt gaat het pas echt door merg en been.”

Over het bluesklimaat in Nederland is Sas best tevreden. Al kan het altijd beter. „Als er meer aandacht voor de blues zou zijn, zou het een veel groter aandeel hebben. Er is een grote markt voor deze muziek. Maar ja, in de media gaat het vooral over De Toppers. Of Glennis Grace. Vind

▲ Julian Sas koestert zijn National Tricone model 1925.

FOTORAPHAËL DRENT

ik allemaal prima hoor, maar er is meer op de wereld dan dat.”

Dreiging

„Ik houd van dreiging in muziek. Dat vind ik magisch. Dreiging dwingt tot luisteren. Ik mis dat vaak in de hedendaagse muziek: het zijn hapklare brokken en zo voorspelbaar. Op *Stand Your Ground* staan nummers met dreiging. *Get On Up* bijvoorbeeld dankzij de bezwerende slidegitaar. Of het titelnummer met die boos groovende bas. Ik noem het schilderen met muziek. Dat zijn diepe emoties man.” Ondertussen kijkt hij naar zijn glimmende National gitaar. „Mooi hè?”

■ Julian Sas, *Stand Your Ground*: Hedon Zwolle 12/4, Metropool Enschede 10/5, Burgerweeshuis Deventer 31/5.

